

[Krag.]

Magtfaktorer i Samfundet ikke tager deres Initiativ, ikke føler deres Ansvar saa fuldt som nogen anden.“

(*Socialministeren* [Steincke]: Saa har jeg altsaa sagt *noget* rigtigt.) Den højtærede Minister glæder sig over, at han har sagt noget rigtigt; den højtærede Minister siger tidt noget rigtigt, men langt hyppigere noget galt og skadeligt, end den højtærede Minister selv tror. Altsaa, ved denne Lejlighed har den højtærede Minister været saa heldig at sige noget rigtigt, hvad jeg ganske deler hans Glæde over. Men jeg spørger: Hvad var det, man forlangte af den tidligere Regering? Ja, det var jo intet mindre end, at den skulde afskaffe Arbejdsløshed.

Den højtærede Minister ryster paa Hovedet, man skulde virkelig tro, at han havde været udenlands i de Dage, da Kampen om Styret foregik i 1929. Jeg ved ikke, om han var det, men jeg tror det ikke, og hvis han ikke var det, er denne Hovedrysten slet ikke Udtryk for den Uvidenhed, som den højtærede Minister vil give sig Udseende af at besidde.

Det, man forlangte den Gang, var, at vi skulde løse Beskæftigelsesproblemet. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen stod i Horsens og talte til Ungdommen og sagde: Den Regering, som den kommende Valgdag skal bringe os, skal løse Beskæftigelses-spørgsmaalet for dansk Ungdom, det er en dansk Regerings første Pligt; den sidende Regering har ikke været i Stand til at gøre denne sin Pligt, og hvis den kommende skulde vise sig i lige saa høj Grad ude af Stand dertil, saa har den ikke større Ret til at blive siddende end den, som vi nu paa den kommende Valgdag agter at fjerne.

Men i Dag har vi, som den højtærede Minister selv har oplyst, 140 000 arbejdsløse, og jeg ser dog 2 ærede Ministre sidde ret uanfægtede paa deres Pladser her, og vi ved jo ogsaa, at Regeringen i det hele taget, i hvert Fald udadtil, synes at befinde sig helt vel, til Trods for at dens Taksigelsesherold i dette høje Ting, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, allerede for Aar tilbage har erkendt, at nogen som helst Adkomst til at beklæde disse Pladser har de Herrer ikke. For man har ikke skaffet Arbejde og god Fortjeneste til alle, og det var jo Programmets Hovedpunkt. Hvis der blev spurgt, om man havde opfyldt dette, vilde et milliontalligt Svar dundre i de Herrers Øren med et Nej, som ikke vilde være til at misforstaa.

Hvad var det, man krævede? Lad os se tilbage til 1921. Da stod det ærede

Medlem Hr. Stauning paa denne Talerplads som Ordfører for Socialdemokratiet og hævdede, at det var Statens Pligt at løse Beskæftigelsesproblemet, at give Arbejde, tilvejebringe de fornødne Bestillinger rundt i Landets standsede Fabrikker, saa Hjulene kunde komme i Gang, saa Tusinder af Arbejdere kunde finde Beskæftigelse. Og kunde man ikke arbejde efter Bestilling, kunde man arbejde paa Oplag — der var aldeles ingen Ulykke i, at Statslagre oprettedes og fyldtes; og naar Regeringen ikke drog Omsorg for, at Beskæftigelse i et saadant Omfang tilvejebragtes, var det Udtryk for en Evneløshed, som gjorde den daværende Regering uberettiget til at indtage sin Plads.

Jeg siger: Hvor er Forberedelserne til Statslagrene i Dag, hvor er den Indsats, som man den Gang krævede af andre, hvor og hvornaar har man forsøgt paa at gøre en tilsvarende selv? Nej, eet er, hvad man kan raabe op om som Oppositionsmand, men en helt anden Situation er det for det ærede Medlem Hr. Stauning og Socialdemokratiet, naar det ærede Medlem staaer som Statsminister, og Ansvaret stirrer de Herrer ind i Øjnene.

I 1927—28 forlangte man af os, at vi i Forhandling med Organisationerne skulde tilvejebringe tilfredsstillende Arbejdsforhold, saa øget Beskæftigelse kunde tilvejebringes og Arbejdsløshedsspørgsmaalet bringes ud af Verden, men nu siger den højtærede Socialminister, at i saa Henseende kan en Socialminister, selv en politisk Regering kun udrette saare lidet. Jeg havde ventet, at den højtærede Socialminister havde vendt det om og sagt, at i saa Henseende kan en politisk Regering, ja, selv en Socialminister kun udrette saare lidet; men nu har han altsaa ønsket at udtrykke det saaledes, og saa maa jeg citere ham, som han har sagt det. Men det er, hvad vi har sagt mangfoldige Gange, og naar vi sagde det, hvad var saa Svaret? Det var dette, at det var det klareste og tydeligste Tegn paa vor Evneløshed; naar vi ikke kunde løse den Opgave, havde vi ingen Adkomst til at styre i en Tid som den, vi nu gennemlever. Men, som sagt, med Ansvaret paa Ryggen bliver de Herrers Gangart lidt mindre springsk end i hine Dage.

Havde den højtærede Minister besiddet Klogskabens Naadegave, havde han ikke fremsat sit Forslag og ført det frem til første Behandling her i Tinget i den Uge, hvor Tordenskyen, hvis Udladning betyder en kæmpemæssig Arbejdskamp i hele Landet, hænger lige over vore Hoveder; for det maa